

Un Hristos ceresc, de aceea o Biserică cerească

Efesenii 1.16-23

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 08.03.2019, Actualizat: 08.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 1.16-23

Efeseni 1.16-23:[De aceea și eu] ... nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți;

Un Hristos ceresc, de aceea o Biserică cerească

Este o tendință generală în practica duhului omenesc să despartă pe Hristos și Biserica. Aceasta are loc în mod deosebit atunci când este vorba de acele relații ale unității intime, pe care Scriptura le arată și pe care le accentuează ca însușiri speciale ale chemării creștine.

Care din marile grupe din creștinătate este cu adevărat conștientă, că Biserica este așa de mult legată cu Hristos în cer, că organizarea Bisericii primește un caracter esențial tocmai prin acest fapt? Bisericile romane, anglicane, nonconformiste, ca să nu mai vorbim de cele grecești, toate nu recunosc că legătura vie între Biserică și Capul ei înviat aflat în cer nu numai că nu este o idee pur abstractă, pur teoretică și total inactivă, ci este un principiu vital, care ar trebui să se vadă în orice activitate.

Este imposibil să se înțeleagă natura cerească a chemării Bisericii despărțită de Hristos. Dreptul la existență al Bisericii se bazează exclusiv pe Hristos. Prin aceasta nu vrem acum să ne referim la lucrarea de împăcare și răscumpărare făcută de Mântuitorul. Fără îndoială această lucrare incomparabilă a oferit baza neschimbabilă pe care se întemeiază acțiunea lui Dumnezeu cu oamenii. Arătând spre înainte sau spre înapoi, pentru toate timpurile moartea lui Hristos a pus baza unică pentru binecuvântarea copiilor credinței. Însă din aceasta nu rezultă că binecuvântarea, care a fost oferită și dăruită, a avut de la început același caracter. Dimpotrivă, acea binecuvântare s-a schimbat în caracterul ei și în dimensiunea ei corespunzător țelului lui Dumnezeu din fiecare perioadă, așa cum s-a văzut din când în când în legătură cu diferitele glorii ale Fiului.

Diferența între binecuvântările cerești și cele pământești

Vorbind la modul general, Vechiul Testament se ocupă cu făgăduința și profeția venirii lui Mesia. Se vorbește despre faptul că El va veni la poporul ales Israel ca profet al lor, ca preot și împărat, și că El va înălța sămânța lui Avraam mai presus de toate națiunile pământului. Binecuvântările, pe care credincioșii de atunci ar fi trebuit să le aștepte, aveau un caracter pământesc. Fiica Sionului trebuia să caute cu privirea după venirea Împăratului ei, care va domni în dreptate. Asupritorii trebuiau nimiciți și vrăjmașii lor trebuiau determinați să lingă țărâna. Pacea trebuia să curgă ca un râu și pământul trebuia să fie plin de cunoștința

Domnului, așa cum apele acoperă fundul mării. Viața lungă și bunăstarea trebuia să fie partea fericită a fiecărui supus în împărăția minunată a Domnului venit din David. Spus pe scurt, în Vechiul Testament ne este prezentat Hristos ca Domnitor pământesc și ca Acela care face judecata divină pe pământ, în mod cu totul deosebit în legătură cu poporul Israel. Drept urmare binecuvântările poporului au un caracter pământesc și național, ceea ce este în concordanță deplină cu aceste făgăduințe.

Deci, așa cum speranțele lui Israel își deduc însușirile specifice din faptul că Mesia, Prințul, va veni ca să domnească aici pe pământ, la fel și speranțele și chemarea Bisericii își primesc însușirile specifice din poziția pe care Hristos a ocupat-o acum sus în cer. Aceasta creează o diferență între Israel și Biserică, cum nu poate fi mai mare. Diferența este între binecuvântarea pământească și binecuvântarea cerească, între binecuvântarea carnală și cea spirituală. Oriunde am privi în Vechiul Testament, întotdeauna găsim aceeași atitudine de așteptare. În Egipt și în pustie ei căută țara făgăduită cu coșul plin și cu provizii. În Canaan, când suspinau sub domnia idolatră a împăraților apostazi sau când plâneau la râurile Babilonului, cei credincioși doreau pe Răscumpărătorul, care trebuia să vină din Sion și va binecuvânta pe orice om sub vița lui de vie și sub smochinul lui.

Noul Testament dimpotrivă, nu sprijină astfel de așteptări pentru creștin. Iudeul era îndreptățit să se aștepte aici la o binecuvântare de natură pământească. Binecuvântările credinciosului dimpotrivă sunt cerești și spirituale și sunt savurate numai prin credință. Ele își primesc caracterul lor, cum am spus, de la Hristos. Dar de la care Hristos? Nu ca Împărat al lui Israel și Domnitor al națiunilor, ci de la Capul glorificat al Bisericii.

Binecuvântarea cerească a Bisericii

Epistola către Efesenii prezintă taina binecuvântării cerești a Bisericii într-un mod foarte detaliat, dar întotdeauna cu Hristos. Finalul primului capitol prezintă adevărul despre înălțarea actuală a lui Hristos sus în cer și cu această realitate măreață leagă poziția Bisericii în locurile cerești în legătură cu El. Să privim felul în care este adusă această învățătură.

Primele paisprezece versete din capitolul 1 conțin un rezumat al adevărilor, care se referă la credincioși. Ele arată locul credincioșilor în gândurile și țelul lui Dumnezeu. Este un principiu al Cuvântului lui Dumnezeu, ca binecuvântările personale și responsabilitățile personale să fie prezentate fără excepție înaintea binecuvântărilor și relațiilor comune. Și niciunde aceasta nu este ilustrată mai clar ca în această epistolă, care întrece pe toate celelalte în plinătatea revelațiilor divine în caracterul lor cel mai larg cu privire la Biserică. Căci Biserica este arătată aici în totalitatea ei: din veșnicie „ascunsă în Dumnezeu”, „făcută acum cunoscut” și pe lângă aceasta, să fie prezentată în curând desăvârșită și nevătămată înaintea lui Hristos (Efesenii 5). Cu toate acestea chiar și în această epistolă nu este nici o excepție de la regula generală, care se vede în toată schema descoperirii, și anume că mai întâi se fac afirmații care se referă la fiecare în parte. Și nu numai se relatează ceva despre alegerea și moștenirea în Hristos, ci și despre ceea ce pare a fi foarte elementar: despre iertarea păcatelor și despre auzirea Evangheliei. Aceasta este foarte semnificativ. Individualitatea credinciosului nu trebuie ștearsă prin lucrurile generale ale Bisericii. Este de asemenea bine, nu, este chiar necesar, ca sufletul să fie conștient de relația lui personală cu Dumnezeu și să fie sigur de ea, pentru ca el să fie

capabil să înțeleagă mai bine locul lui în Biserică. În afară de aceasta preocuparea cu privilegiile Trupului lui Hristos nu trebuie să determine pe nimeni să uite sau să subvalueze ceea ce conține prin har poziția credinciosului ca individ.

Deci, după ce Pavel a prezentat credincioșilor din Efes locul lor binecuvântat, pe care fiecare din ei ca individ îl are înaintea lui Dumnezeu în Hristos, el le spune despre rugăciunile lui pentru ei, pentru ca ei să cunoască mai mult. El dorește ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să le dea duhul înțelepciunii și descoperirii în cunoașterea Lui Însuși, ca ochii inimilor lor să fie deschiși. Rugăciunea lor pentru ei este întreită. Ei ar trebui să știe:

1. ce este speranța chemării Lui , și (Efeseni 1.18)
2. ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și (Efeseni 1.18)
3. ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, atunci când El (Efeseni 1.19)
 - L-a înviat dintre cei morți , și (Efeseni 1.20)
 - L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor și (Efeseni 1.21)
 - a supus toate lucrurile sub picioarele Lui și (Efeseni 1.22)
 - ca și Cap peste toate lucrurile L-a dat Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți (Efeseni 1.23).

Aici avem dorința inspirată a apostolului pentru credincioșii din Efes. El voia ca ei să crească în cunoaștere divină (deplină cunoaștere).

1. "Speranța chemării Lui"

Cu privire la punctul 1 al chemării lor: el le-a prezentat aceasta deja în versetele anterioare, dar au înțeles ei speranța acestei chemări? Speranța este împlinirea, cununa, culminația, din care noi savurăm astăzi prin credință. Noi suntem realmente deja astăzi binecuvântați în locurile cerești, primiți deja astăzi în Preaiubitul. Însă speranța se va împlini atunci când Domnul ne va duce sus în casa Tatălui și țelul lui Dumnezeu cu privire la noi va fi deplin împlinit. Chemarea este individuală, speranța se referă la toți. Căci aici se va vedea și unitatea în care Hristos Își va prezenta Biserica în glorie. Apostolul se roagă ca sfinții să poată vedea și aspectul acesta.

2. "Bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți"

În continuare el se roagă (punctul 2), ca ei să poată cunoaște bogățiile gloriei moștenirii lui Dumnezeu în sfinți. Aici nu este vorba atât de mult, așa cum alții au atras deja atenția, că sfinții însăși constituie această moștenire, ci că Dumnezeu primește moștenirea în Hristos în sfinți. Hristos este „Moștenitorul tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2), și când El va intra în drepturile Lui, atunci Biserica va avea parte de gloria Lui ca împreună-moștenitoare (Romani 8.17; 2 Timotei 2.12). Hristos nu va intra în gloria Sa despărțit de mireasa Sa. El Însuși spune: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Și este dorința apostolului ca credincioșii

să înțeleagă prin credință destinarea lor înaltă în ziua care va veni a gloriei.

3. "Nemărginita mărime a puterii Lui"

În fraza următoare (punctul 3) a rugăciunii este vorba ca ei să cunoască nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu, care a lucrat deja în credincioși, prin aceea că au fost înviați ca să aibă parte de înălțarea lui Hristos. Aceasta este așa de important, că îl determină ca într-o altă rugăciune să îndrepte încă o dată atenția deosebită asupra ei.

Hristos în glorie

Ultima rugămintă introduce un subiect, cu care apostolul se preocupă foarte aprofundat într-un mod caracteristic. Era o temă deosebit de apropiată și plăcută inimii apostolului. Hristos în cer și urmările care rezultă pentru noi din înălțarea Sa actuală domină aproape în fiecare epistolă. Pavel nu L-a cunoscut pe Hristos în zilele întrupării Sale. El nu L-a întâlnit pe malul Iordanului, ca Ioan și Petru. Era un Hristos ceresc, care a întâmpinat pe prigonitorul înflăcărat. Și viziunea despre gloria lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos este mereu ca o stea luminoasă sclipitoare la orizontul vieții apostolului care hotărăște drumul său și îmbărbătează sufletul său. El iubea să gândească la Hristos în glorie, și când el este călăuzit să vorbească despre puterea care lucrează astăzi în noi, atunci el prezintă imediat legătura cu puterea care L-a așezat pe Hristos acolo.

Exact aceeași putere, care a lucrat în El, lucrează în noi. Astfel și aici este adus din nou adevărul doctrinar, ca întotdeauna, pe fundamentul tare al realităților. Este însă vorba de o realitate care este prețuită numai printr-un simț spiritual. Și aceasta are apostolul în vedere. El solicită să se privească la desfășurarea atotputerniciei lui Dumnezeu, care tocmai a avut loc în timpul acela în învierea lui Hristos. Din aceasta el prezintă apoi înțelesul profund al acestei realități pentru Biserica lui Dumnezeu.

Puterea lui Dumnezeu

Dumnezeu a prezentat puterea Sa la început, prin aceea că El a creat cerul și pământul. În istoria lui Israel El Și-a arătat puterea în aceea că El i-a eliberat din Egipt. Dar cea mai mare desfășurare de putere a lui Dumnezeu pentru creștin este învierea și înălțarea lui Hristos. Aceasta depășește cu mult puterea – în ceea ce privește caracterul – care a lucrat atunci când a fost constituit universul material; depășește și puterea cu care a fost nimicită oștirea lui faraon și a anulat legile naturii, ca să elibereze un popor înrobitor. Căci aici este vorba de nimicirea ultimului vrăjmaș al omului – moartea. Dumnezeu L-a înviat, căci era în puterea Lui, și I-a dat nu numai viață, ci chiar L-a așezat pe locul cel mai înalt al autorității și gloriei.

Aflat în această cea mai înaltă poziție I se va da domnia și această domnie este peste toate. „El a supus toate sub picioarele Lui.” El este Domn peste toate. Cu toate că această domnie universală încă nu se vede, deoarece timpul administrării ei publice încă nu a venit, totuși glorificarea Aceluia, care a fost în mormântul unui om bogat, nu mai este nici o taină pentru credință, deoarece ea a fost revelată. Pentru credincios ea este cea mai remarcabilă

exercitare a puterii divine. Minunate sunt forțele puternice și nevăzute ale naturii, care lucrează acum în corpurile cerești uriașe, care constituie un sistem stelar îndepărtat, la fel cum lucrează în nenumăratele roiuri de viață microbiană care populează o rigolă. Însă gloria lui Dumnezeu în creație a fost nesfârșit de mult depășită prin gloria Tatălui în învierea Fiului Său.

Ea este depășită în aceeași măsură precum lucrurile spirituale depășesc lucrurile naturale și lucrurile veșnice depășesc lucrurile vremelnice. Mecanismul universului! Despărțirea Mării Roșii! Cât de lipsite de importanță sunt aceste lucruri în comparație cu ceea ce El a făcut pentru Fiul Omului, pentru Acela care „a fost răstignit în slăbiciune”, dar „a fost înviat în putere”. Acela, care S-a smerit mai jos de purtătorii de demnitate cerești, prin aceea că El S-a făcut asemenea oamenilor și a luat asupra Sa ocară după care a urmat și moartea pe Golgota, Acesta i-a depășit în înălțarea Lui, ca să ocupe locul la dreapta Maiestății în ceruri „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor”.

Ce exemplu măreț despre lucrarea mării puteri a lui Dumnezeu este aceasta! Viață din moarte este mult, dar înălțarea pe locul cel mai înalt – cu cât mai mult este! Sunt puține exemple de învieri în timpurile Vechiului Testament. Și aceia, care prin intervenția divină directă au ieșit astfel prin porțile mormântului, s-au întors curând înapoi. Însă aici este Unul, care de asemenea a fost cu adevărat înviat, dar care a fost înviat pentru ca niciodată să nu mai moară, prin aceea că a fost înălțat din domeniul morții peste orice domeniu de domnie în locurile cerești, unde moartea niciodată nu poate pătrunde. Acolo Fiul Omului rămâne pentru credință ca monument despre intervenția atotputernică.

„Cap peste toate dat Adunării”

După ce apostolul ne-a solicitat deja gândurile până la extrem, prin aceea că ne-a prezentat înălțimea înălțării, la care Hristos a fost înviat și înălțat, el pune acum înaintea privirii noastre o realitate care are cea mai profundă însemnătate pentru Biserică. În locul acela, în care l-a fost acordată gloria, acolo Biserica este legată cu El. El este nu numai „Cap peste toate lucrurile”, ci și „Cap peste toate ale Adunării (Bisericii)”. Aceeași putere, care a lucrat în Hristos, ca să-L așeze acolo în înălțime, lucrează în noi, ca să ne aducă cu El acolo. Ca Fiul al Omului El are din aceia care sunt destinați să aibă parte de poziția Sa ca și Cap, care l-a fost dată prin învierea Sa. Și oamenii aceștia sunt descriși ca aceia care sunt deja legați cu El acolo conform planului și lucrării.

Legătura strânsă dintre Biserică și Hristos este ilustrată prin imaginea trupului – „Adunarea, care este Trupul Său”. Aici nu este legătura dintre supuși și un superior, cu toate că în același timp este adevărat, că Biserica este subordonată lui Hristos. Însă această imagine expresivă conține adevărul minunat, că țelul veșnic al lui Dumnezeu nu s-ar realiza, dacă Biserica nu ar fi unită cu Omul înviat pe locul gloriei, unde El a fost înălțat. Realmente, acesta este înțelesul deosebit al frazei care urmează „plinătatea Celui care umple totul în toți”. Biserica a fost chemată să devină complementul, care este necesar să întregască acolo sus pe Omul de nepătruns.

Gânduri de încheiere

Avem aici țelul revelat al lui Dumnezeu referitor la Hristos și Biserică. Noi am fost aduși în legătura de nedesfăcut a celui mai intim caracter cu Hristos, nu ca un Om aici pe pământ, căci aceasta nu putea fi, ci ca un Om în înviere și înălțare la dreapta lui Dumnezeu. Realitatea aceasta (căci cu certitudine nu este teorie) marchează pe Biserică o însușire unică în felul ei. Lucrurile mari și țelul lui Dumnezeu cu privire la ea nu vor fi niciodată depline pe pământul acesta. Scena împlinirii lor depline în glorie este acolo sus. Aceasta este o taină, care astăzi este la fel de complet ascunsă față de lume ca și realitatea gloriei actuale a lui Hristos. Din acest motiv așteptările Bisericii sunt acolo unde este înțeleasă adevărata natură a chemării lui Dumnezeu, exclusiv cerească. În același timp lumea este privită ca loc, unde zăbovești un timp, în care toate împrejurările sunt trecătoare și în nici un fel nu sunt lucruri de importanță mare. Cât de puțin este trăită aceasta în practica bisericii cu numele, desigur nu trebuie să comentăm.

Tradus de la: [Ein himmlischer Christus, deswegen eine himmlische Gemeinde](#)

Traducere: Ion Simionescu